

Arrest

nr. 231 850 van 27 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat W. SMET
Louizalaan 65/11
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 24 januari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 januari 2020 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS, die loco advocaat W. SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 januari 2020 komt de verzoekende partij aan op de nationale luchthaven te Zaventem.

1.2. Op 17 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot terugnijving. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op (...) werd (...) N.S. (...) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument/ van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Het door betrokkene gebruikte reisdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen.

Betrokkene beschikt dus niet meer over enig geldig reisdocument.

Dossiernummer: HV.55.FW.370/20

X (B) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: paspoort Oeganda B1308026, Vervalsing: frauduleus bekomen

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid 1°/2°)

Reden van de beslissing: het door betrokkene gebruikte visum/verblijfsdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen.

Betrokkene beschikt dus niet meer over enig geldig visum / verblijfsdocument.

Dossiernummer: HV.55.FW.370/20

X (D) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: verblijfskaart Nederland, Vervalsing: frauduleus bekomen.”

2. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1.1. Het eerste middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“De bestreden beslissing beval de uitwijzing van het Belgische grondgebied op grond van artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Meerbepaald werden de volgende vier criteria aangekruist op de bestreden beslissing:

“(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)”

“(B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst document (art. 3, eerste lid, 1°/2°)”

“(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)”

“(D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid 1°/2°)”

Dit werd vervolgens zeer bedenkelijk gemotiveerd door grenscontroleambtenaar:

(A) “Het door betrokkene gebruikte reisdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen. Betrokkene beschikt dus niet meer over enig geldig reisdocument. Dossiernummer HV.55.FW.370/20”

(B) “Document: Paspoort Oeganda B1308026, Vervalsing: frauduleus bekomen”

(C) “Het door betrokkene gebruikte visum / verblijfsdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen. Betrokkene beschikt dus niet meer over enig geldig visum / verblijfsdocument. Dossiernummer HV.55.FW.370/20”

(D) “Document: verblijfskaart Nederland, Vervalsing: frauduleus bekomen”

Dergelijke ZEER summere motivering strookt niet met de werkelijkheid en kan bijgevolg geenszins naar recht een teruggedrijving verantwoorden.

Naast het aanduiden van de meest toepasselijke wettelijke bepaling van art. 3 Vw., dienen op grond van de Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991 eveneens de feitelijke gegevens te worden vermeld op grond waarvan de overheid meent dat één of meer weigeringsgronden kunnen worden ingeroepen.

*Dienaangaande valt er onmiddellijk een compleet tegenstrijdige redenering op, immers men stelt enerzijds: **“Het document wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen”**, om dan te stellen dat verzoeker DAAROM **“betrokkene beschikt dus niet meer over enig geldig reisdocument/verblijfsdocument”**.*

Dat men overgaat tot inbeslagname van een reis/verblijfsdocument – verzoeker mag hopen op uitdrukkelijke vraag van het parket en met de nodige bevoegdheden hiertoe – kan uiteraard geen reden zijn om vervolgens te oordelen dat, nét omwille van die beslagname, verzoeker geen geldige verblijfsdocumenten meer heeft én dus de toegang tot het Belgisch grondgebied dient te worden ontzegd.

Het spreekt voor zich dat dit een tegenstrijdige motivering betreft, immers ofwel heeft men geen verblijfsdocument, ofwel heeft men een vals verblijfsdocument. Maar uit het hebben van een vals document afleiden dat men na de inbeslagname ervan – hetgeen een actie is die overigens niet door verzoeker werd gesteld en niet aan hem kan worden verweten – vervolgens geen geldig document heeft, is een manifest onjuiste redenering. Op deze manier kan men vier (tegenstrijdige) motieven aanhalen, daar waar het in weze slechts om één vaststelling gaat.

Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom men juist de teruggedrijving beveelt: is dit louter omdat verzoeker van valsheid betichte documenten op zich had, of is het omdat de grenscontroleambtenaar deze documenten gerechtelijk in beslag diende te nemen (waardoor verzoeker niet meer over enig ander document beschikte) en daarom (dus bij gebreke aan andere documenten) het voorwerp werd van een beslissing tot uitdrijving?

*Daarnaast bevat de motivering ook een tweede tegenstrijdigheid, namelijk enerzijds stelt men dat het gebruikte document van valsheid **“wordt beticht”** (en dus nog niet als vals werd beoordeeld) en vermeldt men het notitienummer van een lopend strafonderzoek **“HV.55.FW.370/20”**, om anderzijds nadien te stellen **“vervalsing: frauduleus bekomen”** (waaruit verzoeker kan afleiden dat de valsheid dus klaarblijkelijk wel reeds bewezen zou zijn?!).*

Zelfs indien het niet om een tegenstrijdige motivering zou gaan – quod non – dient te worden vastgesteld dat de motivering sowieso veel te summier is en onvoldoende duidelijkheid biedt.

Ten slotte kan zelfs algemeen worden gesteld dat het in casu geenszins om een motivering gaat waarom de teruggedrijvingsbeslissing werd genomen – hetgeen nochtans zou moeten – maar dat men

louter feitelijke vaststellingen heeft vermeld, nl. dat er een inbeslagname geweest is n.a.v. van valsheid betichte reis/verblijfsdocumenten. De concrete reden tot terugnrijving dient hier echter los van te staan en wordt niet vermeld. Verzoeker meent dat na de inbeslagname pas de vraag kan worden gesteld of een terugnrijving ook absoluut noodzakelijk is en men nadien pas kan motiveren waarom dit al dan niet het geval zou zijn.

Nergens blijkt ook uit de motivering dat er contact werd opgenomen met de Nederlandse autoriteiten, hoewel verzoeker meent een geldige verblijfstitel te kunnen voorleggen en aldaar ook woonachtig en werkzaam te zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet naar recht verantwoord.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

2.2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing tot terugnrijving blijkt dat voornoemde beslissing in rechte is gesteund op artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig reisdocument, daar het door haar gebruikte reisdocument van valsheid wordt beticht en gerechtelijk wordt in beslag genomen en zij aldus niet meer over enig geldig reisdocument beschikt, waarbij verwezen wordt naar het dossiernummer. Eveneens wordt erop gewezen dat de verzoekende partij in het bezit is van een vals document, met name het frauduleus bekomen Oegandees paspoort. Vervolgens wordt eveneens gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldige machtiging tot verblijf, daar het door haar gebruikte verblijfsdocument van valsheid wordt beticht en gerechtelijk wordt in beslag genomen en zij aldus niet meer over enig geldig verblijfsdocument beschikt, waarbij verwezen wordt naar het dossiernummer. Tot slot wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in het bezit is van een valse verblijfsvergunning, doordat de verblijfskaart van Nederland frauduleus is bekomen.

Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij op het eerste zicht niet ernstig betogen dat zij uit de motivering niet kan afleiden waarom de terugnrijving wordt bevolen. Immers is het duidelijk dat enerzijds kan gesteld worden dat de verzoekende partij in het bezit was van valse documenten en anderzijds dat doordat de door haar voorgelegde documenten van valsheid beticht worden en gerechtelijk in beslag worden genomen, zij niet over geldige documenten beschikt. Immers beschikte de verzoekende partij bij binnenkomst niet over andere reis- of verblijfsdocumenten.

De verzoekende partij betoogt dat het een zeer summiere motivering betreft, maar licht op het eerste zich niet toe met welke elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of op welke wijze de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt nog dat het *in casu* geenszins gaat om een motivering waarom de terugnrijvingsbeslissing werd genomen maar dat men louter feitelijke vaststellingen heeft vermeld, met name dat er een inbeslagname is geweest naar aanleiding van van valsheid betichte documenten. Zij meent dat de concrete reden tot terugnrijving hier echter los van dient te staan en niet wordt vermeld, dat na inbeslagname pas de vraag kan worden gesteld of een terugnrijving ook absoluut noodzakelijk is en men nadien pas kan motiveren waarom dit al dan niet het geval zou zijn. Met haar betoog gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de verzoekende partij de binnenkomst wordt geweigerd, met andere woorden waarom ten aanzien van haar een beslissing tot terughouding wordt genomen. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, namelijk wordt gemotiveerd dat zij niet beschikt over een geldig reisdocument en niet over een geldig visum of verblijfsdocument, waarbij wordt toegelicht op grond waarvan men tot deze vaststellingen is gekomen. Zo wordt er op gewezen dat de door de verzoekende partij gebruikte documenten, meer bepaald het Oegandees paspoort en de verblijfskaart van Nederland, van valsheid beticht worden daar zij frauduleus bekomen werden en bijgevolg gerechtelijk in beslag genomen worden. *In casu* staat de concrete reden voor de terughouding aldus niet los van het betichten van valsheid van de documenten, daar het de documenten betreffen die de verzoekende partij heeft voorgelegd in toepassing van artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 3 van de Vreemdelingenwet kan de toegang tot het grondgebied geweigerd worden wanneer de verzoekende partij niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten, wat *in casu* aldus het geval is doordat de door de verzoekende partij voorgelegde documenten van valsheid beticht worden daar zij frauduleus bekomen werden en bijgevolg gerechtelijk in beslag genomen worden. De verzoekende partij verduidelijkt voorts niet waarom pas na inbeslagname de vraag kan gesteld worden of een terughouding ook absoluut noodzakelijk is en men pas nadien kan motiveren waarom dit al dan niet het geval zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en niet met de werkelijkheid overeenstemt, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partij meent dat er sprake is van een tegenstrijdige redenering waar men enerzijds stelt *“Het document wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen”* om dan te stellen dat zij daarom niet meer beschikt over enig geldig reisdocument/verblijfsdocument, kan zij niet worden gevolgd. Het is correct dat wanneer het enig voorliggend reisdocument of enige voorliggende verblijfsvergunning van valsheid wordt beticht en gerechtelijk in beslag wordt genomen, er niet langer sprake is in hoofde van de verzoekende partij van het bezitten van geldige reis- en verblijfsdocumenten. Het van valsheid betichten van de documenten en de gerechtelijke inbeslagname is net wel de reden waarom kan gesteld worden dat niet langer sprake is van ‘geldige’ reis- en verblijfsdocumenten. De verzoekende partij licht geenszins toe waarom dit geen reden kan zijn. Zij

hoopt dat de inbeslagname op uitdrukkelijke vraag van het parket en met de benodigde bevoegdheden is gebeurd, doch stelt geenszins dat dit niet zo zou zijn. Waar de verzoekende partij tracht te verduidelijken dat de tegenstrijdige motivering erin bestaat dat men ofwel geen verblijfsdocument heeft ofwel een vals verblijfsdocument, gaat zij eraan voorbij dat niet gesteld wordt dat zij niet beschikt over een reisdocument of over een verblijfsvergunning, doch wel dat het voorgelegde reisdocument en de voorgelegde verblijfsvergunning van valsheid worden beticht daar ze frauduleus verkregen zijn en gerechtelijk in beslag worden genomen, waardoor zij aldus niet beschikt over enig 'geldig' reisdocument of enig 'geldig' verblijfsdocument. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat deze motieven manifest foutief of kennelijk onredelijk zijn. Het feit dat de vier opgegeven motieven gesteund zijn op twee vaststellingen van valsheid, doet op zich geen afbreuk aan de correctheid van de opgegeven motieven.

Waar de verzoekende partij meent dat de motieven een tweede tegenstrijdigheid bevatten daar enerzijds gesteld wordt dat het gebruikte document van valsheid wordt beticht om anderzijds te stellen "*vervalsing: frauduleus bekomen*" waaruit kan afgeleid worden dat de valsheid klaarblijkelijk reeds bewezen zou zijn, merkt de Raad op dat uit de vermelding "*vervalsing: frauduleus bekomen*" op het eerste zicht, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet kan afgeleid worden dat de valsheid bewezen zou zijn. Immers worden het gebruikte reisdocument en het gebruikte verblijfsdocument beticht van valsheid en gerechtelijk in beslag genomen waarbij er wordt op gewezen in de bestreden beslissing waaruit de vervalsing waarvan de documenten worden beticht bestaat, meer bepaald uit het frauduleus bekomen ervan. Dit motief steunt op de stukken van het administratief dossier, waarin zich het "*Verslag Valse Documenten (Vervolg)*" van 17 januari 2020 bevindt betreffende het voorgelegde Oegandeas paspoort en de voorgelegde Nederlandse verblijfstitel, waaruit blijkt dat op beide documenten als geboortedatum 30 oktober 1985 wordt vermeld (betreffende de voorgelegde Nederlandse verblijfstitel blijkt dit duidelijk uit de kopie die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift heeft gevoegd). In voormeld verslag wordt betreffende voormelde documenten gesteld dat de verzoekende partij niet het voorkomen heeft van een man van 34 jaar en wordt besloten dat de documenten frauduleus werden bekomen. Bovendien blijkt uit voormeld verslag dat de verzoekende partij bij binnenkomst ook een nationale identiteitskaart heeft voorgelegd waarop als geboortedatum 25 juli 1997 wordt vermeld. Betreffende voormeld document wordt in het verslag gesteld dat de verzoekende partij duidelijk kan worden herkend en dat de vermelde leeftijd overeenkomt met haar voorkomen, waardoor kan besloten worden dat het haar echte identiteit betreft. De verzoekende partij ontkracht in haar verzoekschrift op het eerste zicht deze vaststellingen niet. Zij toont *prima facie* niet aan dat in de bestreden beslissing foutief of op kennelijk onredelijk wijze wordt gesteld dat het voorgelegde Oegandeas paspoort en de voorgelegde Nederlandse verblijfstitel frauduleus werden bekomen waardoor er sprake is van vervalsing. In dit verband kan er ook op gewezen worden dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt kan innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van de verzoekende partij dat er verwarring is ontstaan omdat er twee verschillende leeftijden worden vermeld op het Oegandeas paspoort enerzijds en op het verblijfsdocument van Nederland anderzijds. De raadsman van de verzoekende partij betoogt dat het paspoort het geboortjaar 1985 vermeldt, terwijl de Nederlandse verblijfskaart 1997 vermeldt. Hij wijst erop dat de verzoekende partij verklaart in 1997 te zijn geboren. De raadsman vraagt zich af waarom de verzoekende partij dan bij de grenspolitie verklaart in 1985 te zijn geboren. Hij verduidelijkt verder dat het Oegandeas paspoort een vals paspoort betreft. De raadsheer geeft aan dat de verzoekende partij omwille van homoseksualiteit in de gevangenis verbleef in Oeganda en door middel van het voorgelegde vals paspoort is kunnen vrijkomen. Hij benadrukt dat de verzoekende partij in 1997 geboren is, zoals ook blijkt uit het verblijfsdocument van Nederland. De raadsman werpt de verwerende partij tegen de verzoekende partij niet gehoord te hebben, dat zij anders had kunnen toelichten dat zij niet in 1985 geboren is. Hij vervolgt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat men de verzoekende partij alleen heeft laten zeggen dat zij geboren is in 1985, maar dat dit niet klopt. Gezien de verzoekende partij, volgens haar raadsheer, woont en werkt in Nederland, moest navraag gebeuren in Nederland. De raadsheer van de verzoekende partij betoogt voorts dat het paspoort eigenlijk irrelevant is daar zij een identiteitsdocument heeft, dat zij geen paspoort nodig heeft voor binnenkomst, dat dit niet noodzakelijk is daar zij een verblijfstitel had in Nederland en dit voldoende is voor binnenkomst.

De Raad wijst er ter terechtzitting op dat, in tegenstelling tot wat de raadsheer voorhoudt, ook op het Nederlandse verblijfsdocument vermeld staat dat de verzoekende partij geboren is in 1985. De

raadsheer van de verzoekende partij repliceert hierop dat blijkbaar in Nederland alles in orde was en de verzoekende partij aldaar werk heeft gekregen, dat zij misschien het paspoort heeft voorgelegd om de titel te krijgen. De vergissing is volgens de raadsheer in Nederland gebeurd en moet daar onderzocht worden. De advocaat meent echter dat de verzoekende partij mocht vermoeden dat zij een verblijf had in Nederland.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij erkent dat haar paspoort vals is. Gelet op het feit dat de verzoekende partij geen ander geldig reisdocument heeft voorgelegd, kon de verwerende partij correct vaststellen dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig reisdocument. Dit motief op zich volstaat om de verzoekende partij de toegang tot het grondgebied te weigeren op grond van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° *iuncto* artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Immers, in tegenstelling tot wat de raadsheer van de verzoekende partij ter terechtzitting tracht voor te houden, volstaan een nationale identiteitskaart en een Nederlandse verblijfstitel, los van de vraag naar de geldigheid ervan, niet voor binnenkomst. Artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereist immers dat de verzoekende partij houder is van “een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring”. Een nationale identiteitskaart betreft geen paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel en het beschikken over een verblijfstitel neemt niet weg dat voor binnenkomst eveneens een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel vereist is. De raadsheer van de verzoekende partij toont geenszins aan dat een Nederlandse verblijfstitel een ‘daarmee gelijkgestelde reistitel’ zou betreffen.

Gelet op het feit dat het motief dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig reisdocument volstaat om de bestreden beslissing te schragen, is het betoog van de raadsheer van de verzoekende partij betreffende de Nederlandse verblijfstitel niet dienstig. Betreffende het initiële betoog kan de Raad bovendien nog vaststellen dat dit betoog feitelijke grondslag mist daar uit de stukken van het administratief dossier en de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stukken duidelijk blijkt dat ook de bij de grenscontrole voorgelegde Nederlandse verblijfstitel als geboortedatum 30 oktober 1985 vermeld. Betreffende het betoog dat blijkbaar in Nederland alles in orde was en de verzoekende partij aldaar werk heeft gekregen, dat zij misschien het paspoort heeft voorgelegd om de titel te krijgen, dat de vergissing in Nederland is gebeurd en daar moet onderzocht worden en de verzoekende partij mocht vermoeden dat zij een verblijf had in Nederland, kan de Raad nog vaststellen dat voormeld betoog geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen dat zowel het Oegandees paspoort als de Nederlandse verblijfstitel van valsheid worden beticht omwille van het frauduleus bekomen ervan, waardoor kan geoordeeld worden dat de verzoekende partij niet meer beschikt over een geldig reisdocument en een geldig verblijfsdocument en bijgevolg in toepassing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd.

Met haar betoog dat uit de motivering niet blijkt dat contact werd opgenomen met de Nederlandse autoriteiten hoewel zij meent een geldige verblijfstitel te kunnen voorleggen en aldaar ook woonachtig en werkzaam te zijn, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij *in concreto* het motief dat het verblijfsdocument van Nederland van valsheid wordt beticht omdat het frauduleus bekomen werd. Met het enkel stellen dat geen contact werd opgenomen met de Nederlandse autoriteiten, dat zij aldaar woont en werkt alsook dat zij meent dat zij een geldige verblijfstitel kan voorleggen, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, en toont zij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende duidelijk of tegenstrijdig zijn. Zij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de raadsheer van de verzoekende partij niet dienstig kan laten uitschijnen dat de verzoekende partij niet gehoord werd of dat men de verzoekende partij alleen heeft laten zeggen dat zij in 1985 geboren is. Uit het “*Verslag Valse Documenten (Vervolg)*” van 17 januari 2020 blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord, doch dat zij de feiten niet toegeeft en zegt wel degelijk in 1985 te zijn geboren. Uit het voormelde verslag van 17 januari 2020 blijkt aldus wel degelijk dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gekregen toe te lichten dat zij niet in 1985 geboren was doch dit ontkende en aangaf wel degelijk in 1985 te zijn geboren.

2.2.1.3. Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.2. in een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

*“Enerzijds stelt men dat het gebruikte reis/verblijfsdocument van valsheid **“wordt beticht”** (en dus nog niet als vals werd beoordeeld) en vermeldt men het notitienummer van een lopend strafonderzoek **“HV.55.FW.370/20”**, om anderzijds nadien te stellen **“vervalsing: frauduleus bekomen”** (waaruit verzoeker kan afleiden dat de valsheid dus klaarblijkelijk wel reeds bewezen zou zijn?!).*

Dit is uiteraard manifest in strijd met het vermoeden van onschuld en het recht op een eerlijk proces. Verzoeker dient zijn rechten te kunnen laten gelden m.b.t. dit opgestarte strafdossier met notitienummer HV.55.FW.370/20. Enige valsheid is nog steeds niet aangetoond en de onschuld van verzoeker dient te allen tijde te worden vermoed. Meer informatie wordt overigens niet aan verzoeker verschaft.

Een uitdrijving zou er echter voor zorgen dat verzoeker niet aanwezig kan zijn op diens proces m.b.t. de beweerde valsheid. (hetgeen op zich ook een schending uitmaakt van diens recht op toegang tot de rechter). In dit geval zou dit zelfs menen dat verzoeker de gevolgen dreigt te ondergaan van een terugdrijvingsbeslissing welke LOUTER gesteund is op een strafzaak waarin nog geen definitief oordeel werd gevelde!

De schending van artikel 6 EVRM is voldoende bewezen.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2.2.2. Vooreerst dient te worden herhaald dat uit de vermelding *“vervalsing: frauduleus bekomen”* op het eerste zicht, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet kan afgeleid worden dat de valsheid bewezen zou zijn. Immers worden het gebruikte reisdocument en het gebruikte verblijfsdocument beticht van valsheid en gerechtelijk in beslag genomen, waarbij er wordt op gewezen, in de bestreden beslissing, waaruit de vervalsing waarvan de documenten worden beticht bestaat, meer bepaald uit het frauduleus bekomen ervan.

Bovendien vallen beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Vervolgens wordt erop gewezen dat het *“vermoeden van onschuld”* een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, §2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing tot terugdrijving genomen ten aanzien van de verzoekende partij, is geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het *“vermoeden van onschuld”* kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk *“vermoeden van onschuld”* staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat zij de gevolgen dreigt te ondergaan van een terugdrijvingsbeslissing welke louter gesteund is op een strafzaak waarin nog geen definitief oordeel werd gevelde.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de vaststelling van valsheid en de vaststellingen in het dossier die tot deze conclusie hebben geleid niet betwist. Door het enkel stellen dat enige valsheid nog steeds niet is aangetoond, gaat zij voorbij aan de vaststellingen in het dossier die zij geenzins *in concreto* weerlegt of ontkracht. Evenmin worden de vaststellingen van valsheid en de feitelijke gegevens die tot deze vaststelling hebben geleid en die blijken uit het administratief dossier, weerlegt of ontkracht naar aanleiding van de in het eerste middel aangevoerde schending van de motiveringsplicht. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft gewezen op de valsheid van de documenten om te oordelen dat de verzoekende partij niet in het bezit is van geldige reisdocumenten en een geldige machtiging tot verblijf en in het bezit is van een vals reisdocument en een valse verblijfsvergunning.

In de mate de verzoekende partij haar recht op een eerlijk proces en haar rechten van verdediging wenst te laten gelden, merkt de Raad op dat het in het kader van de administratieve besluitvorming niet vereist is dat de verzoekende partij reeds werd veroordeeld. Te dezen is enkel vereist dat de motieven steun vinden in de gegevens van het dossier en dat de feitelijke elementen van de zaak zorgvuldig werden vastgesteld. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing er op gewezen wordt dat het gebruikte reisdocument en het gebruikte verblijfsdocument beticht worden van valsheid en gerechtelijk in beslag worden genomen waarbij er wordt op gewezen waaruit de vervalsing waarvan de documenten worden beticht bestaat, meer bepaald uit het frauduleus bekomen ervan. Deze feiten vinden steun in het administratief dossier. Zoals reeds aangegeven slaagt de verzoekende partij er niet in deze vaststellingen met concrete elementen te weerleggen of te ontkrachten.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij haar rechten dient te kunnen laten gelden met betrekking tot het opgestarte strafdossier, dat een terugnijving ervoor zou zorgen dat zij niet aanwezig kan zijn op haar proces met betrekking tot de beweerdte valsheid, gaat de verzoekende partij ervan uit dat tegen haar sowieso een vervolging zal worden ingesteld, op grond van de thans gedane vaststellingen. Dit is echter verre van vaststaand en dus louter hypothetisch. Bovendien moet erop worden gewezen dat de thans bestreden beslissing niet inhoudt dat de verzoekende partij zich niet, eens zij in het bezit is van de juiste en geldige documenten, op het grondgebied van het Rijk zal kunnen begeven teneinde in voorkomend geval haar verdediging te voeren.

De verzoekende partij betoogt nog dat haar niet meer informatie wordt verschaft, doch laat op het eerste zicht na te verduidelijken welke informatie haar diende te worden verschaft of op welke wijze het niet verschaffen van bepaalde niet nader geduide informatie leidt tot een schending van artikel 6 van het EVRM.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2.3. Het tweede middel is niet ernstig.

2.2.3. De verzoekende partij heeft geen ernstige middelen aangevoerd.

2.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.DE BONDT

N. VERMANDER